

Следъ като замразявалъ и съживявалъ разни ратения, насѣкоми, риби, жаби и др. студенокрѣвни, проф. Бахметиевъ се опиталъ да замрази прилепъ. Той постепенно изстудявалъ прилепа, и забелязалъ, че когато тѣлото му стигнало 9° подъ нулата, прилепътъ престаналъ да се движи, престаналъ и да диша; той се вцепилъ и не давалъ никакви признаци за животъ. По всичко изглеждало, че той е мъртъвъ. Следъ това професорътъ позатоплилъ прилепа и той се съживилъ.

Проф. Бахметиевъ повторно замразилъ прилепа. Тоя пътъ той искалъ да узнае, дали при замръзването на прилепа неговитѣ вътрешни органи преставатъ да работятъ и умиратъ, или въ тѣхъ продължава да се таи животъ, който при затоплянето на прилепа се засилва и проявява навънъ. За тази цель той разрѣзалъ и разтворилъ гърдния кошъ на замръзналия прилепъ. Всичко въ него било втвърдено, мъртво. И при най-грижливо наблюдение професорътъ не открилъ никакви признаци на животъ. Той почналъ да затопля прилепа и по едно време съгледалъ, че сърдцето трепнало и взело да бие — изпърво полека, а после по-силно и по-силно.

Единъ руски ученъ правилъ опити да съживява кучета. Той взелъ кученце на третия день отъ раждането му и го поставилъ въ снѣгъ. Известно време кученцето се въртѣло и квичало, но скоро притихнало и останало неподвижно. Следъ часъ и половина то изстинало до 2° надъ нулата и престанало да диша. Тогава почнали да го разтриватъ съ топла вода и да му правятъ изкуствено дишане. Когато кученцето се затоплило до обикновена температура, то било вече съживено. Обвили го съ одеяло и въ муцунката му сложили биберонъ съ млѣко.

Опититѣ, правени съ по-голѣми кучета, излизали несполучливи. Всички органи на замръзналото куче се запазвали живи, но когато затопляли кучето, сърдцето му почвало слабо да работи и не успѣвало да праща